

derretning kan finde sted ved offentlig annoncere-
ring, f. eks. i den lokale presse.

Til § 12.

§ 12 omhandler adgangen til at påklage amtsrå-
dets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelser. § 12 er
ændret i forhold til forslaget af 19. november 1976,
idet der er indsat et nyt stk. 2, hvorefter miljø-
ministeren foreslås som klagemyndighed ved afgø-
relser i sager om indvinding på de i § 7, stk. 2,
nævnte kyststrækninger i stedet for fredningssty-
relsen.

I forhold til 1972-lovens bestemmelser er der ved
stk. 1, sket den ændring, at fredningsstyrelsen som
hovedregel foreslås lovfæstet som klagemyndighed
istedet for miljøministeren. Denne ændring må ses
på baggrund af, at den øverste administrative prø-
velse af sager om råstofindvinding på landjorden
bortset fra sager om indvinding på de i § 7, stk. 2,
nævnte kyststrækninger nu foreslås henlagt til miljø-
ankenævnet. Ændringen er i overensstemmelse med
ministeriets nuværende struktur. Ifølge miljømini-
steriets bekendtgørelse nr. 542 af 27. oktober 1975
er det fredningsstyrelsen, der fungerer som klagemyndighed efter 1972-loven. Fredningsstyrelsens afgørelse kan indbringes for miljøministeren.

Om baggrunden for det nu foreslåede stk. 2, skal
henvises til bemærkningerne til § 12 i det tidligere
forslag, hvoraf det fremgår, at ministeriet for of-
fentlige arbejder som ressortministerium for kyst-
sikkerhedsspørgsmål har peget på, at evt. klager i
sager, hvor kystinspektoratets indstilling om kyst-
sikkerhed er afgørende, bør kunne indbringes for
miljøministeren. Det er derfor forudsat i bemærk-
ningerne, at fredningsstyrelsen altid vil forelægge
sager om indvinding på strandbredder for ministe-
ren for offentlige arbejder og at dennes indstilling
i spørgsmål om kystsikkerheden vil blive fulgt af
fredningsstyrelsen.

Efter udarbejdelsen af bemærkningerne har
spørgsmålet påny været drøftet med ministeren for
offentlige arbejder, der har givet udtryk for, at han
vil foretrække, at der i loven etableres en ordning,
hvorefter afgørelser i sager, hvor kystsikkerheden
er afgørende, kan indbringes for miljøministeren
istedet for fredningsstyrelsen, således at afgørelsen
kan træffes efter forhandling mellem de 2 ministre.
På denne baggrund foreslås miljøministeren som
klagemyndighed ved afgørelser om råstofindvin-
ding på strandbredder.

I stk. 1, er nu udtrykkeligt angivet, hvem der er
klageberettiget. Alle myndigheder, der har været
inddraget i sagens behandling, har klageadgang.

Bestemmelsen er ensbetydende med, at en kommunalbestyrelses eller et fredningsplansudvalgs adgang til at påklage amtsrådets afgørelser nu er lovfæstet.

Ud over ansøgeren er endvidere enhver, der må antages at have en væsentlig, individuel interesse i en sags udfald klageberettiget. Den valgte afgrænsning er i overensstemmelse med almindelig forvaltningsretlig teori og svarer til bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 74.

Ved anvendelsen af kriteriet individuel, væsentlig interesse, kan det i det konkrete tilfælde forekomme tvivlsomt, hvorvidt foreninger, der repræsenterer interesser i området, f. eks. naturbeskyttelsesinteresser, kan indbringe en sag for klagemyndigheden som klagesag. Afgørende herfor vil som ved miljøbeskyttelsesloven være, hvorvidt den pågældende forening kan siges at repræsentere en personkreds, hvis individuelle, væsentlige interesser direkte berøres af beslutningen. En grundejerforening, der direkte vil blive berørt af råstofindvindingen, eller en lokal forening, der har interesse i eksempelvis naturfredning, vil således kunne klage over en tilladt indvinding. Repræsenterer foreningen derimod ikke en lokal personkreds, eller har den personkreds, foreningen repræsenterer, ingen direkte tilknytning til det omhandlede forhold, vil den næppe have en sådan klageadgang.

Det skal fremhæves, at en juridisk person, som f. eks. et aktieselskab eller en selvejende institution, kan klage under samme betingelser som enkeltpersoner.

En klageberettiget person kan endvidere bemyndige en person til at klage på sine vegne, f. eks. en advokat eller en forening. Det må imidlertid være klart, at der foreligger et fuldmagtsforhold, og at den egentlige klageberettigede er en person, der er omfattet af § 12, stk. 1.

Stk. 4, om, at klage skal indgives til amtsrådet, henholdsvis hovedstadsrådet, er ny. Efter 1972-loven indgives klager til miljøministeriet, som efter klagens modtagelse anmoder amtsrådet om at indsende sagens akter til ministeriet tillige med amtsrådets kommentarer til klagen.

Stk. 5, er ligeledes ny og svarer til bestemmelser i bl. a. loven om by- og landzoner, miljøbeskyttelsesloven og naturfredningsloven. Baggrunden for forslaget er, at der ved påbegyndelsen af en råstofindvinding, f. eks. i et særlig naturskønt område eller i en særlig geologisk formation, kan ske uoprettelige skader, hvorved ankeadgangen gøres illusorisk. Spørgsmålet, om en klage bør have opsættende virkning, vil kunne indbringes særskilt for miljøministeriet.